

Το τζακ ποτ της ανάθεσης

► Του **ΤΑΣΟΥ ΤΣΑΚΙΡΟΓΛΟΥ**

«ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ βασιλέψουν και οι βασιλιάδες φιλοσοφήσουν, μόνο τότε θα ευτυχίσουν οι λαοί» πίστευε ο Πλάτωνας, καθώς «μόνο αυτοί είναι κατάλληλοι για τη διακυβέρνηση της Πολιτείας, εφόσον έχουν γνωρίσει τον αληθινό κόσμο των Ιδεών, που φωτίζεται από το Αγαθό» (ορισμός της Wikipedia). Στον βαθμό όμως που οι φιλόσοφοι τελικά δεν βασιλέψαν, αλλά πολύ περισσότερο οι «βασιλείς», δηλαδή οι κυβερνήτες, δεν φιλοσοφούν, σταδιακά εκχώρησαν το προνόμιό τους να αποφασίζουν και να νομοθετούν στους κατ' επάγγελμα «ειδικούς».

Στο πλαίσιο αυτό της τεχνοκρατίας οι πολιτικές ελίτ προσχώρησαν στη λογική της ανάθεσης, δίνοντας τα νίια στους σπουδαιότερους κάθε είδους, οι οποίοι σήμερα αποφασίζουν μέσα από το δικό τους πρίσμα για το Καλό και Αγαθό. Και επειδή οι «ειδικοί» ποτέ δεν είχαν μια δική τους ανεξάρτητη ταξική θέση, προσκολλώνται πάντα (και υπηρετούν) σ' αυτούς που τους προσλαμβάνουν: στον εκάστοτε κοινωνικά κυρίαρχο. Σήμερα, φυσικά, υπηρετούν τον πανίσχυρο χρηματοπιστωτικό τομέα που τους πληρώνει αδρά και τους εξασφαλίζει θεαματικά προνόμια. Ασημα ανθρώπια, συνήθως άγευστα και άοσμα, αναλαμβάνουν να διαχειριστούν τις τύχες εκατομμυρίων ανθρώπων, εκπονώντας προγράμματα και πολιτικές με κραυγαλέα μονομερή κοινωνικά και ταξικά τρόπο. Δείτε τα πρόσωπα που στελεκώνουν σήμερα τους «θεσμούς» και θα καταλάβετε. Αποτυχημένοι πολιτικοί και πολιτευτές ή άνθρωποι με ανοικτούς λογαριασμούς με τη Δικαιοσύνη της χώρας από την οποία προέρχονται. Δεν χρειάζεται να αναφέρουμε ονόματα. Όλοι καταλαβαίνουν.

ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ (με το «Π» κεφαλαίο) που επικαλείται σήμερα η ελληνική κυβέρνηση; Τα οράματα και οι πολιτικές επιλογές των λαών; Φυσικά η τεχνοκρατία δεν ενδιαφέρεται για όλα αυτά. Τεχνοκρατία σημαίνει αποτελεσματικότητα για έναν δεδομένο σκοπό. Και στον βαθμό που ο σκοπός θεωρείται δεδομένος και δεν είναι άλλος από την αναπαραγωγή του υπάρχοντος (αρπακτικού) καπιταλισμού, το μόνο που συζητείται είναι τα μέσα που θα τον υπηρετήσουν. Αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος της αδυναμίας συνεννόησης της ελληνικής κυβέρνησης με τους εκπροσώπους των πιστωτών. Οι τελευταίοι μιλούν άλλη γλώσσα. Θυμίζουν ανδροειδή προγραμματισμένα σε μία τεχνοκρατική λογική: μείωση ελλειμμάτων, ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί, περικοπή δαπανών, ιδιωτικοποιήσεις. Εάν παρεμβάλλεις άλλες έννοιες, όπως κοινωνικό κράτος, άνθρωποι, συλλογικά αγαθά κ.λπ., τους αποσυντονίζεις και τους βγάζεις από το νοητικό πλαίσιο του νεοφιλελεύθερου λογισμικού. Αρα, εμπλοκή.

Το πρόβλημα αυτό της ανάθεσης των κυρίαρχων ελίτ συμπίπτει δυστυχώς με ένα ανάλογο φαινόμενο στους «από κάτω», η πλειονότητα των οποίων θεωρεί ότι με το να εκλέξει μια «άλλη» κυβέρνηση -αντιμνημονιακή- επιτέλεσε το καθήκον της. Περιμένει απλώς να τηρηθούν οι «κόκκινες γραμμές» που της υποσχέθηκαν.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ τζακ ποτ της ανάθεσης -στους «από πάνω» και στους «από κάτω»- δεν έχει φυσικά τα ίδια αποτελέσματα για όλους. Διότι, εύλογα, όσοι είναι από πάνω εξακολουθούν να παραμένουν εκεί, ενώ όσοι βρίσκονται από κάτω συνεχίζουν να είναι κυριαρχούμενοι. Αρα; Μια από τα ίδια;

Εννοείται ότι η άρση της αλλοτριωτικής λογικής της ανάθεσης επείγει για τους δεύτερους και όσο αυτή η παράμετρος της εξίσωσης δεν αλλάζει, τα πράγματα πολιτικά γίνονται όλο και πιο περίπλοκα. Ιδού, λοιπόν, πεδίο σκέψης λαμπρό!